

Predmet C-716/19

**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda**

Datum podnošenja:

26. rujna 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Juzgado de lo Mercantil n. 2 de Madrid (Trgovački sud br. 2 u Madridu, Španjolska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

29. srpnja 2019.

Tužitelji:

ZA

AZ

BX

CV

DU

ET

Tuženik:

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A.

Predmet glavnog postupka

Tužba zbog nepoštenog tržišnog natjecanja koja je podnesena protiv trgovačkog društva Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A. (u daljnjem tekstu: Repsol) (članci 101. i 102. UFEU-a) zbog nezakonite prakse određivanja maloprodajnih cijena goriva.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Tumačenje Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1/2003), u pogledu dokaznih sredstava i tereta dokazivanja.

Prethodna pitanja

1. Može li se s obzirom na Uredbu (EZ) br. 1/2003 smatrati da činjenice koje su istražene i proglašene dokazanima u odluci koju je donijelo nacionalno tijelo države članice Unije nadležno za tržišno natjecanje — kada to tijelo postupi u skladu s člancima 101. i 102. UFEU-a u okviru zadaća koje su mu povjerene na temelju navedene uredbe i Obavijesti o suradnji između Komisije i sudova država članica EU-a, kao i Obavijesti Komisije o suradnji u okviru Mreže tijela za zaštitu tržišnog natjecanja (2004/C 101/03) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 231.) od 27. travnja 2004. — i koju je visoki sud naknadno potvrdio i proglasio pravomoćnom, imaju punu dokaznu snagu i proizvode uvjetujući ili presudni učinak na postupak koji se vodi pred drugim sudom u kasnijim predmetima koji se odnose na iste činjenice?
2. U slučaju da nacionalno tijelo nadležno za tržišno natjecanje odluči da postoji povreda mreže sporazuma, treba li podrazumijevati da sadržaj odluke utječe na sve sporazume te mreže, osim ako počinitelj povrede dokaže suprotno? Drugim riječima, uzrokuju li odluke donesene o mrežama sporazuma prebacivanje tereta dokazivanja?

Navedene odredbe prava Unije

Članci 101. i 102. UFEU-a

Uredba br. 1/2003

Uredba Komisije (EZ) br. 2790/1999 od 22. prosinca 1999. o primjeni članka 81. stavka 3. Ugovora na kategorije vertikalnih sporazuma i usklađena djelovanja

Direktiva 2014/104/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o određenim pravilima kojima se uređuju postupci za naknadu štete prema nacionalnom pravu za kršenje odredaba prava tržišnog natjecanja država članica i Europske unije (u daljnjem tekstu: Direktiva 2014/104)

Smjernice Europske komisije o vertikalnim ograničenjima (SL 2010., C 130, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Smjernice o vertikalnim ograničenjima)

Točka 13.:

„Odlučujući čimbenik pri definiranju ugovora o zastupanju u svrhu primjene članka 101. stavka 1. financijski je ili poslovni rizik koji preuzima zastupnik u odnosu na aktivnosti za koje ga je imenovao nalogodavac. U tom pogledu, za ocjenu nije bitno zastupa li zastupnik jednog ili više nalogodavaca. Isto tako nije bitno kako stranke ili nacionalno zakonodavstvo definiraju predmetni sporazum.”

Točka 17.:

„[...] ako zastupnik snosi jedan ili više od navedenih rizika ili troškova [...], sporazum između zastupnika i nalogodavca ne smatra se ugovorom o zastupanju [...]. [...] Ako zastupnik preuzme posebne rizike ugovora, to je dovoljno da se zastupnika smatra neovisnim distributerom [...]”.

Točka 21.:

„U slučajevima u kojima zastupnik snosi jedan ili više relevantnih rizika [...], sporazum između zastupnika i nalogodavca nije ugovor o zastupanju za potrebe primjene članka 101. stavka 1. U takvoj situaciji, zastupnika se smatra samostalnim poduzetnikom a na sporazum između zastupnika i nalogodavca primjenjuje se članak 101. stavak 1., kao i na bilo koji drugi vertikalni sporazum.”

Obavijest Komisije o suradnji između Komisije i sudova država članica EU-a u primjeni članaka 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL 2004., C 101, str. 54.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 242.)

Obavijest Komisije o suradnji u okviru Mreže tijela za zaštitu tržišnog natjecanja (SL 2004., C 101, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 231.)

Navedene odredbe nacionalnog prava

Ley 16/1989, de 17 de julio, de Defensa de la Competencia (Zakon 16/1989 o zaštiti tržišnog natjecanja od 17. srpnja; u daljnjem tekst: LDC)

Članak 1. „Zabranjena postupanja”

„1. Zabranjuju se svi sporazumi, kolektivne odluke ili preporuke, ili usklađeno djelovanje ili svjesno usporedno djelovanje koji imaju za cilj ili posljedicu ili mogu imati za posljedicu sprečavanje, ograničivanje ili narušavanje tržišnog natjecanja na cijelom nacionalnom tržištu ili jednom njegovom dijelu, a osobito oni kojima se:

- (a) izravno ili neizravno utvrđuju cijene ili drugi trgovački uvjeti ili usluge;
- (b) ograničuju ili nadziru proizvodnja, distribucija, tehnički razvoj ili ulaganja;
- (c) izvršava podjela tržišta ili izvora nabave;

(d) u trgovačkim ili uslužnim odnosima primjenjuju nejednaki uvjeti na istovrsne poslove koji stavljaju jedne konkurente u nepovoljniji položaj u odnosu na druge konkurente;

(e) sklapanje ugovora uvjetuje preuzimanjem dodatnih obveza koje, po svojoj prirodi ili u skladu s običajima u trgovini, nisu ni u kakvoj vezi s predmetom tih ugovora.

[...]"

Sažet prikaz činjenica i glavnog postupka

- 1 Odlukom od 11. srpnja 2001. u predmetu br. 490/00, Tribunal de Defensa de la Competencia (Sud za zaštitu tržišnog natjecanja, Španjolska; u daljnjem tekstu: TDC) izrekao je Repsolu novčanu kaznu u iznosu od 3 005 060,52 eura jer je od 1993. izravno vertikalno određivao maloprodajne cijene goriva benzinskim postajama, samostalnim poduzetnicima, u obliku navodnih ugovora o komisiji ili zastupanju koje je s njima potpisao (vlasnici benzinskih postaja preuzimali su, naime, znatne rizike povezane s prodajom goriva trećim osobama). Usto, Repsolu je naloženo da prestane s tom praksom. U istom postupku kažnjeno je i naftno društvo Cepsa. Ta dva trgovačka društva kontroliraju više od 50 % tržišta ugljikovodicima a Repsolov tržišni udio iznosi više od 30 %.
- 2 Servicio de Defensa de la Competencia (Služba za zaštitu tržišnog natjecanja) nadzirao je izvršenje gore navedene odluke pa je odlukom od 30. srpnja 2009., Comisión Nacional de la Competencia (Državno vijeće za tržišno natjecanje; u daljnjem tekstu: CNC) (sada Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (Državno vijeće za tržišta i tržišno natjecanje,)), kaznila Repsol novčanom kaznom od 5 000 000 eura jer je „neizravno odredio maloprodajnu cijenu samostalnim poduzetnicima koji posluju pod njegovim znakom, ograničavajući time slobodno tržišno natjecanje između benzinskih postaja unutar njegove mreže kao i između ostalih benzinskih postaja” te mu je naložila da prestane sa spornom praksom.
- 3 Presudom od 22. svibnja 2015. Tribunal Supremo (Vrhovni sud, Španjolska), potvrdio je gore navedenu odluku koja je tako postala pravomoćna.
- 4 Usto, Komisija je 2004. u odnosu na Repsol pokrenula postupak u skladu s člankom 81. UEZ-a čiji je predmet bio opskrba gorivom benzinskih postaja u Španjolskoj. Na temelju Odluke Komisije COMP/B-1/38.348 od 12. travnja 2006., obveze koje je predložio Repsol u tom postupku proglašene su obvezujućima u skladu s člankom 9. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003 te je postupak zaključen.
- 5 Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (Španjolski državni savez poduzetnika vlasnika benzinskih postaja, Španjolska; u daljnjem tekstu: CEEES) i Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio (Udruga

upravitelja benzinskim postajama, Španjolska; u daljnjem tekstu: AGES) podnijeli su 30. svibnja 2007. pritužbu Komisiji u kojoj su naveli da postoji sporazum između dobavljača goriva koji je protivan članku 101. UFEU-a, kojim je Repsol benzinskim postajama propisao minimalne preprodajne cijene protivno člancima 101. i 102. UFEU-a, i da Repsol nije ispunio obvezu na temelju Odluke Komisije od 12. travnja 2006. da neće ograničiti slobodu stjecatelja pri određivanju prodajne cijene. Podnositelji pritužbe zatražili su od Komisije da ponovno pokrene postupak u pogledu obveza u skladu s člankom 9. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003.

- 6 Odlukom od 28. travnja 2011. Komisija je odbila pritužbu koju su podnijeli CEEES i AGES. Podnositelji pritužbe pobijali su navedenu odluku pred Općim sudom Europske unije koji je tužbu odbio presudom od 6. veljače 2014. (predmet T-342/11).
- 7 Tužitelji u ovom predmetu tvrde da Repsol i dalje provodi nezakonitu praksu određivanja cijena.

Ključni argumenti stranaka glavnog postupka

- 8 Tužitelji navode da Repsol povređuje odluke CNC-a i da želi pretvoriti svoju mrežu benzinskih postaja u „prave zastupnike”, to jest, u one koji nisu prividni, na način da preuzmu poslovne rizike i, umjesto ugovora o preprodaji u kojima se kao referentna vrijednost primjenjuje kotacija raspona cijena Platts koja jamči konkurentnost u sektoru, sklapaju prave ugovore o zastupanju i tako kontrolirati maloprodajnu cijenu na cijelom državnom području, s obzirom na njegov tržišni udio. Traže da se Sudu uputi zahtjev za prethodnu odluku.
- 9 Repsol navodi da nezakonito određivanje maloprodajne cijene nije moguće zato što predmetne benzinske postaje mogu primijeniti popuste na teret svoje provizije i da odluke tijela nadležnog za tržišno natjecanje utječu samo na ugovore koje je ono izričito ispitalo, a te odluke, iako su pravomoćne, ne predstavljaju *prima facie* dokaz o počinjenoj povredi.

Sažet prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 10 Riječ je o utvrđivanju dokazne snage koja se Uredbom br. 1/2003 dodjeljuje činjenicama koje su proglašene dokazanima pravomoćnom odlukom nacionalnog tijela države članice Europske unije nadležnog za tržišno natjecanje u okviru postupka u skladu s člancima 101. i 102. UFEU-a.
- 11 U postupku koji je doveo do odluke TDC-a od 11. srpnja 2001. (predmet br. 490/00) Repsola se otpočetka teretilo za nezakonitu praksu određivanja cijena uvođenjem općih uvjeta u unaprijed formuliranim standardnim ugovorima u kojima distributer nikada ne pregovara pa time preuzima lažnu ulogu „zastupnika”. Nacionalno tijelo nadležno za tržišno natjecanje analiziralo je

primjerak vrste ugovora kojima se Repsol koristi u distribuciji goriva. U svojoj presudi od 17. studenoga 2010., kojom je navedena odluka postala pravomoćna, Tribunal Supremo (Vrhovni sud) istaknuo je da, „nakon što je utvrđeno da je onaj koji se u spornim ugovorima naziva ‚zastupnikom‘, ili ‚komisionarom‘ zapravo samostalni poduzetnik koji je preuzimao rizike i da je dobavljač određivao konačne prodajne cijene, nesporno je [...] da tužitelji ne mogu biti obuhvaćeni pogodnošću skupnog izuzeća koje je predviđeno ranijom Uredbom br. 1984/83 [...]. Činjenica da je Repsol određivao cijene posebno je vidljiva u određenim ugovorima, takozvanim ugovorima o komisiji, a on je [...] tijekom postupka pred [Službom za zaštitu tržišnog natjecanja] uvijek tvrdio da je propisivao prodajne cijene [...] te je naposljetku istaknuo, u pogledu preprodavatelja, koji čine otprilike 2,5 % njegove distribucijske mreže, da se to propisivanje odnosilo na najvišu cijenu koja je u skladu s mogućnošću vlasnika benzinske postaje da je smanji na teret svoje provizije. Ta potonja praksa, koja se uvodi u ugovore nakon 1997., a na Komisijin zahtjev, ne dovodi u pitanje TDC-ovu stvarnu kvalifikaciju koju treba u potpunosti potvrditi.”

- 12 U pogledu navedenog upućivanja na to da distribucijske benzinske postaje nisu bile stvarni zastupnici, u bilješci na dnu stranice 10. Odluke Komisije od 12. travnja 2006. o Repsolovim obvezama, kojom je zaključen usporedni postupak u pogledu Repsola u skladu s člankom 81. UEZ-a, Komisija je navela da ta okolnost „zahtijeva detaljniju analizu kako bi se potvrdilo mogu li se određene postaje smatrati ‚zastupnicima‘ i mogu li odobravati popuste” te se potom pozvala na ishod navedenog nacionalnog postupka u kojem je utvrđeno da „ugovori o zastupanju” koje su potpisali određene benzinske postaje i Repsol, nisu pravi ugovori o zastupanju.
- 13 U odluci CNC-a od 30. srpnja 2009. naveden je niz čimbenika koji su upućivali na neizravno određivanje maloprodajnih cijena, odnosno, formiranje nabavne cijene ili cijene prijenosa proizvoda; određivanje provizija i marži; sustav obavješćivanja o najvišim ili preporučenim cijenama; prijenos obveza koje vlasnik benzinske postaje ima u pogledu fakturiranja na operatora; uloga naftnih operatora u poreznom tretmanu popusta i primjena popusta na najvišu ili preporučenu cijenu.
- 14 U navedenoj je odluci utvrđeno da su analizirana postupanja podrazumijevala vertikalno određivanje maloprodajne cijene protivno članku 1. LDC-a i članku 81. stavku 1. UEZ-a jer su odvrćala distributere od toga da odstupe od najviših preporučenih cijena te su ih navela da primjene te cijene kao fiksne ili minimalne, što se odrazilo u činjenici da je velika većina benzinskih postaja primijenila te najviše preporučene cijene. CNC je proveo svoju istragu u skladu s primjenjivim propisima Unije (Ugovor, Uredba i Smjernice) i sa sudskom praksom Suda, pri čemu je provjerio gospodarski i pravni kontekst u kojem se potpisuju ugovori, vrstu ugovora, gospodarski sustav uspostavljen u ugovorima te sve ugovorne odredbe i obveze koje su stranke preuzele. Stoga je CNC proveo procjenu predviđenu točkom 47. Smjernica o vertikalnim ograničenjima kako bi ocijenio jesu li uvjetima koje je zahtijevao operator, u ovom slučaju Repsol, najviše cijene

pretvorene u fiksne ili minimalne i je li se, osim toga, pridržavao odjeljka 2.8. i točaka 226. do 228. navedenih smjernica u pogledu praga od 30 % tržišnog udjela.

- 15 CNC nije samo analizirao jesu li Cepsa i BP, postaje povezane s mrežom Repsola, mogle davati popuste na teret provizije nego je, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, iscrpno analizirao sve mehanizme navedene u njoj koji bi mogli dovesti do toga da se prema cijeni koja je navedena kao najviša ili preporučena zapravo postupa kao prema fiksnoj ili minimalnoj cijeni.
- 16 Tužitelji su u potporu argumentu da ta odluka utječe na cijelu mrežu koja se koristi istim odredbama, a ne samo na ugovore koje je ispitao CNC, dostavili model ugovora koji Repsol radi izvršenja odluke CNC-a nudi cijeloj svojoj mreži benzinskih postaja, a ne samo ispitanim postajama.
- 17 Problem je u tome što je dosadašnja sudska praksa Tribunala Supremo (Vrhovni sud) o ocjeni je li prema pravu Unije u području tržišnog natjecanja dopušteno vertikalno određivanje cijena proturječna, a što podrazumijeva pravnu nesigurnost. Postavlja se pitanje jesu li odluke nacionalnih tijela nadležnih za tržišno natjecanje —, čije se djelovanje zasniva na temeljnim načelima suradnje, koordinacije i ujednačenosti primjene europskih propisa — važna indicija, čak i *prima facie* dokaz, protutržišne naravi predmetnog poduzetničkog sporazuma.
- 18 U ustaljenoj sudskoj praksi Suda ne postoji nikakva dvojba u pogledu činjenice da, kada se na sporazum ne primjenjuje pogodnost skupnog izuzeća, on nužno mora ispunjavati uvjete utvrđene u članku 81. stavku 3. UEZ-a, a kada ih ne ispunjava ili nema pojedinačno odobrenje, sporazum je zabranjen i ništav u skladu s člankom 81. stavkom 2. UEZ-a.
- 19 U pogledu relevantne sudske prakse Suda Europske unije valja navesti presude donesene u sljedećim predmetima:

Presuda od 23. studenoga 2017., Gasorba i dr., C-547/16, ECLI:EU:C:2017:891. Sud je potvrdio da odluka Komisije o obvezama, koja je donesena u skladu s člankom 9. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003, ne može „legalizirati” postupanje predmetnog poduzetnika na tržištu, a pogotovo ne retroaktivno. Nezavisna odvjetnica je u svojem mišljenju istaknula da „odluka o obvezama ne sprečava tijela za tržišno natjecanje i sudove država članica da donesu odluku u predmetu, pri čemu smiju primijeniti članke 101. i 102. UFEU-a i po potrebi utvrditi povredu propisa”. Usto, naglasila je da nacionalni sud može smatrati Komisijinu analizu *prima facie* dokazom protutržišne naravi poduzetničkog sporazuma iako u istom predmetu zbog dodatnih istraživanja i dubljeg ispitivanja može doći do potpuno ili djelomično drukčijeg zaključka.
- 20 Presuda od 11. rujna 2008., Tobar e hijos, C-279/06, ECLI:EU:C:2008:485. U toj je presudi navedeno da je „kvalifikacija spornog ugovora u glavnom postupku s obzirom na pravila o tržišnom natjecanju ključna za rješavanje spora koji se vodi pred sudom koji je uputio zahtjev, na Sudu je da podsjeti, kao prvo, na relevantne kriterije za tu kvalifikaciju”, nakon čega se navodi da se, „naime, odlučujući

element za utvrđivanje toga je li vlasnik benzinske postaje samostalni gospodarski subjekt, nalazi u ugovoru koji je sklopljen s komitentom i, konkretno, u prešutnim ili izričitim odredbama tog ugovora o preuzimanju financijskih i poslovnih rizika povezanih s prodajom proizvoda trećim osobama. Pitanje rizika treba analizirati u svakom slučaju zasebno i više uzeti u obzir gospodarsku stvarnost nego pravnu kvalifikaciju ugovornog odnosa u unutarnjem pravu (presuda CEEES, t. 46.)”. U nastavku, u točkama 67., 70. i 71., Sud iznosi svoje zaključke o provjerama koje moraju provesti sudovi kako bi ocijenili načine određivanja maloprodajne cijene, uzimajući u obzir sve ugovorne obveze, kao i ponašanje stranaka u glavnom postupku, te kako bi utvrdili je li navodna najviša prodajna cijena zapravo fiksna ili minimalna cijena, određena neizravnim ili prikrivenim sredstvima.

- 21 Presuda od 2. travnja 2009., Pedro IV, C-260/07 ECLI:EU:C:2009:215. Sud je zaključio da „ugovorne odredbe o maloprodajnim cijenama [...] mogu biti obuhvaćene pogodnošću skupnog izuzeća na temelju uredbi br. 1984/83 i br. 2790/1999, ako dobavljač samo propisuje najvišu prodajnu cijenu ili preporučuje prodajnu cijenu i ako, stoga, preprodavatelj ima stvarnu mogućnost određivanja maloprodajne cijene. Suprotno tomu, navedene odredbe ne mogu biti obuhvaćene tim izuzećem ako izravno ili neizravnim ili prikrivenim sredstvima dovode do toga da dobavljač određuje maloprodajnu cijenu ili propisuje minimalnu prodajnu cijenu. Na sudu koji je uputio zahtjev jest da provjeri je li preprodavatelj obavezan tim ograničenjima, uzimajući u obzir sve ugovorne obveze razmotrene u njihovu gospodarskom i pravnom kontekstu, kao i ponašanje stranaka u glavnom postupku”.
- 22 Presuda od 14. prosinca 2006., CEEES, C-217/05, ECLI:EU:C:2006:784. Ističe se da se ispitivanje koje treba provesti nacionalni sud ne sastoji od puke analize okolnosti je li dobavljač omogućio davanje popusta u neznatnom iznosu na teret provizije distributera.
- 23 Presuda Općeg suda Europske unije od 15. rujna 2005., Daimler Chrysler, T-325/01, ECLI:EU:T:2005:322.
- 24 Čini se jasnim da iz sudske prakse proizlazi da odluke nacionalnog tijela nadležnog za tržišno natjecanje koje su, osim toga, postale pravomoćne, treba smatrati *prima facie* dokazom neusklađenosti sporazuma s europskim propisima u području tržišnog natjecanja.
- 25 Međutim, duh suradnje koji mora vladati među tijelima nadležnima za tržišno natjecanje ističe se u samom zakonodavstvu Unije i u odlukama koje je donijela Europska komisija.
- 26 Kao prvo, u uvodnim izjavama 15. i 16. Uredbe br. 1/2003 naglašava se osobito potreba za tim da Komisija i nacionalna tijela nadležna za tržišno natjecanje zajedno stvore mrežu javnih tijela koja će usko surađivati i primjenjivati propise o zaštiti tržišnog natjecanja. Zajednice te potreba za razmjenom i korištenjem

informacija u dokaznom postupku, čak i onih koje se smatraju povjerljivima i tajnima.

- 27 Iz Direktive 2014/104 jasno proizlazi da dokaz koji je pribavljen u bilo kojem postupku mora poslužiti kao osnova za zahtjev, tako da pravomoćne upravne odluke kojima se utvrđuje povreda prava tržišnog natjecanja moraju biti obvezujuće za građanski sud pred kojim se vodi postupak zbog povrede.
- 28 Kao drugo, cilj Obavijesti o suradnji jest ujednačena primjena prava tako da usporedna provedba nacionalnog prava tržišnog natjecanja u području sporazuma ne može dovesti do zaključaka drukčijih od onih koji proizlaze iz prava Unije.
- 29 Kao treće, u odgovoru na pitanja koja su Komisiji postavili španjolski sudovi u pogledu sporova koje su trebali riješiti o spornim praksama utvrđivanja cijena i njihovom usklađenosti s člankom 81. UEZ-a, navedena je institucija više puta potvrdila da ne bi bilo primjereno iznositi komentare u pogledu istrage koja je u tijeku pred nacionalnim tijelom nadležnim za tržišno natjecanje ni o činjenicama o kojima odlučuju španjolska tijela.
- 30 Osim toga, kako bi opravdala svoju odluku od 28. travnja 2011. o odbijanju pritužbe koju su CEEES i AGES 30. svibnja 2007. podnijeli protiv Repsola, Komisija je navela da je riječ o pitanju koje je CNC razmatrao u svojoj odluci od 30. srpnja 2009. u kojoj je Repsolu izrekao novčanu kaznu za iste sporne činjenice te da stoga smatra da bi njezina intervencija dovela do udvostručenja napora. To je stajalište potvrdio Opći sud u predmetu T-342/11.
- 31 Ovaj sud stoga smatra da je neophodno Sudu uputiti prethodno pitanje.